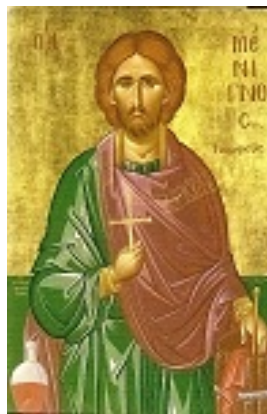

Ορθόδοξος Συναξαριστής :: <https://www.saint.gr>

Άγιος Μένιγνος ο κναφέας

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: <http://www.saint.gr/3063/saint.aspx> για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: 31/1/2022 10:48:00 πμ
Δημιουργία εγγράφου: 21/11/2024 15:33:35

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει στις 22 Νοεμβρίου εκάστου έτους.

Ημ/νια Βίου: 31/1/2022 10:48:00 πμ

Βιογραφία

Κάραν, κναφεῦ Μένιγνε, τμηθείς ἐκ ξίφους,
Κνάπτεις σεαυτόν, κᾶν ρύπους εἶχες, πλύνη.

Ο Άγιος Μένιγνος καταγόταν από την πόλη Πάριο της Κολωνίας στον Ελλήσποντο (μεταξύ Κυζίκου και Λαμψάκου) και έζησε στα χρόνια του βασιλιά Δεκίου (περί το 251 μ.Χ.).

Όταν ξεκίνησε ο διωγμός ο Μένιγνος, αψηφώντας την σκληρή τιμωρία ομολόγησε στην αγορά την πίστη του στον Ιησού και προέτρεψε τους Χριστιανούς να σταθούν πιστοί στον Κύριο και απαθείς στα ασεβή αυτοκρατορικά διατάγματα. Συνελήφθηκε και επειδή δεν θέλησε να ασπαστεί τα είδωλα τον οδήγησαν στον τόπο του αποκεφαλισμού.

Όταν το πληροφορήθηκε η σύζυγός του έτρεξε κοντά του και τον παρακολουθούσε κλαίγοντας. Εκείνος, παρηγορώντας την, της έλεγε ότι ο θάνατός του θα εξασφάλιζε την παντοτινή τους ένωση. Διότι, μόνο όσοι μένουν με τον Θεό ενωμένοι, δεν είναι δυνατό να χωριστούν ποτέ. Μετά από λίγο το κεφάλι του έπεφτε και τάφηκε εκεί στον τόπο του μαρτυρίου του. Έτσι ο Άγιος Μένιγνος παρέδωσε το πνεύμα του στον Κύριο.

Ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης γράφει σχετικά στον «Συναξαριστή των δώδεκα μηνών του ενιαυτού»:

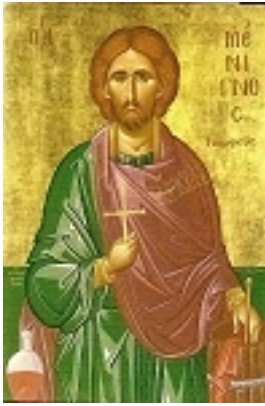
Ούτος ήτον κατά τους χρόνους του βασιλέως Δεκίου, εν έτει σνα΄ [251], καταγόμενος από την Κολωνίαν της Ελλησπόντου, από την πόλιν Παρείου ήτις ωνομάσθη έτζι, διατί ήτον κτίσμα των Παρίων των κατοίκων της νήσου Πάρου, και ευρίσκετο μεταξύ της Κυζίκου και της Λαμψάκου. Τέχνην δε είχεν ο Άγιος, το να λευκαίνη τα ρούχα. Κναφεύς γαρ θέλει να ειπή λευκαντής. Επειδή δε κατά τους καιρούς εκείνους έγινε διωγμός μέγας κατά των Χριστιανών, διά τούτο και ο της Ασίας την εξουσίαν έχων, άνθρωπος αυτόχρημος λυμεών και θηριώδης κατά την γνώμην, εκατέβη εις τους παραθαλασσίους τόπους. Και όσους εύρισκε Χριστιανούς, όλους τους έδερνε και τους έβαλλεν εις σκοτεινήν φυλακήν. Και τους πόδας των εσφάλιζεν εις το τιμωρητικόν ξύλον. Όταν λοιπόν ενύκτωσεν ο καιρός, τότε εφώναξαν όλοι οι φυλακωμένοι Χριστιανοί προς τον Θεόν ταύτα: «Δέσποτα Κύριε, ο τον Κορυφαίον Πέτρον, διά μέσου θείου Αγγέλου λύσας από τα δεσμά και από την φυλακήν, και εκβαλών έξω χωρίς κανένα κρότον και κτύπημα, αυτός και τώρα εξαπόστειλον εις ημάς την βοήθειάν σου. Και λύτρωσαι ημάς από την στρέβλωσιν ταύτην των ποδών μας, και από την σκοτεινήν φυλακήν, διά να γνωρίσουν και αυτοί οι άπιστοι, οι καταφρονούντες το Άγιόν σου όνομα, ότι συ μόνος είσαι Θεός και Βασιλεύς αιώνιος».

Ταύτα των Αγίων προσευξαμένων, ιδού έφθασεν εις αυτούς ο Κύριος. Και το μεν σκότος, εδιώχθη. Φως δε ουράνιον άστραψεν εις την φυλακήν. Είπε δε προς αυτούς ο Δεσπότης. Μη φοβείσθε, διατί εγώ είμαι μαζί σας. Παρευθύς δε ελύθησαν όλα τα δεσμά ωσάν κηρί. Και η φυλακή άνοιξεν από λόγου της. Ο δε Κύριος προσθείς και ειπών. Ευγάτε από εδώ και κηρύττετε πανταχού την εδικήν μου δύναμιν, ανέβη εις τους Ουρανούς. Οι δε Άγιοι ευγήκαν από την φυλακήν. Τω πρωί δε ελθόντες οι στρατιώται, καθώς είδον, σώας μεν τας βούλλας της φυλακής, μέσα δε εις αυτήν δεν ευρήκαν κανένα, εξεπλάγησαν. Όθεν ευγαίνοντες έξω, ω της βίας! εφώναζον, ω της βίας! ο Ναζωραίος Χριστός ελθών νυκτός, έκλεψε τους δεδεμένους. Και άλλοι μεν Έλληνες, εθαύμαζον διά το γεγονός. Άλλοι δε, επεριγέλουν τους φύλακας. Ταύτα ακούσας ο μακάριος ούτος Μένιγνος, πλήρης έγινε πίστεως και αγάπης, και εφλέγετο η καρδιά του, πώς να επιτύχη του μαρτυρίου. Εκεί δε οπού έπλυνε συνήθως τα ρούχα εις τον ποταμόν, ήκουσε μίαν φωνήν, η οποία εκάλει αυτόν εις το μαρτύριον, λέγουσα. Μένιγνε, ελθέ εις εμένα, και θέλω σοι δώσω χάριν πολλήν. Έμφοβος δε ο Άγιος γενόμενος, εταράχθη. Και πάλιν σκύψας, έπλυνε τα ιμάτια. Η δε φωνή πάλιν λέγει προς αυτόν. Μένιγνε, ελθέ εις εμένα, διά να απολαύσης τα ητοιμασμένα αγαθά εις τους αγαπώντας το όνομά μου. Τότε ο θείος Μένιγνος δεν επρόσμεινε πλέον να ακούση και τρίτην φωνήν. Αλλά πηγαίνωντας, έδωκεν όσα ξένα ιμάτια είχε. Και ούτως ετοιμάσε τον εαυτόν του, προσμένωντας να έλθη ο άρχων. Όταν δε ο άρχων ήλθε μετά ημέρας, εκάθισεν εις το κριτήριον, και εδιάβαζε τα γράμματα του βασιλέως, τα οποία επρόσταζον να τιμωρούνται οι Χριστιανοί. Τότε ο γενναίος ούτος Μένιγνος γεμίσας από ένα θεϊκόν θάρρος, επήδησεν εις το μέσον. Και αρπάσας τα βασιλικά γράμματα από τας χείρας του άρχοντος, κατέκοψεν αυτά εις λεπτά, και κατεπάτησεν αυτά με τους πόδας του, ειπών. Εν ονόματι Ιησού Χριστού του Θεού μου επιβαίνω, επάνω εις ασπίδα και βασιλίσκον. Και καταπατώ τα παράνομα του βασιλέως Δεκίου προστάγματα.

Ταύτα ως ήκουσαν και είδον οι του παρανόμου άρχοντος παρανομώτεροι υπηρέται, έρριψαν τον Άγιον χαμαί και κατεπάτουν αυτόν. Αφ' ου δε έδειραν αυτόν δυνατά, και έκαμαν αυτόν μισαποθαμένον, εσήκωσεν αυτόν ο άρχων και λέγει του. Κακή κεφαλή, εις ποίον θαρρώντας έκαμες ταύτα; Ο Άγιος είπεν. Εις τον Χριστόν μου. Τότε ο άρχων, τούτον, είπε, τον μωρόν και θρασυκάρδιον και αυθάδη κρεμάσατε εις ξύλον, και ξεσχίζετε τας σάρκας του δυνατά. Τόσον δε εξέσχισαν τον Μάρτυρα με τας σιδηράς χειράγρας οι άνομοι, ώστε οπού εφαινοντο τα εντόςθιά του έξωθεν από τα πλευρά του. Και ο μεν Μάρτυς εκαρτέρει, προσευχόμενος και υβρίζων τον άρχοντα, ο δε άρχων εβλασφήμει και εθεομάχει, βλέπων την τόσην υπομονήν του Μάρτυρος. Ανάψας δε από τον θυμόν, είπε. Προστάζω να κατακοπούν εις λεπτά κομμάτια τα δάκτυλα εκείνα, οπού έκοψαν του βασιλέως τα προστάγματα. Και ευθύς εθέρισαν τα δάκτυλα των χειρών του Αγίου από τους μέσα αρμούς, και ω του θαύματος! αντί διά αίμα ευγήκε γάλα. Έπειτα φυλακώσας αυτόν, τη επαύριον τον έφερε πάλιν εις εξέτασιν. Ο δε Άγιος τον Χριστόν ομολογήσας ενώπιον πάντων, και τον βασιλέα αναθεματίσας, και τον άρχοντα υβρίσας, εξέπληξεν άπαντας. Όθεν και απεφασίσθη να αποκεφαλισθή.

Απερχομένου λοιπόν του Αγίου εις τον τόπον της καταδίκης, ηκολούθει η γυναίκα του κλαίουσα, ομού και άλλοι πολλοί. Όταν δε έφθασεν εις τον τόπον, εστάθη υψηλά και εδίδαξε τον λαόν. Την δε γυναίκα του αφιέρωσεν εις τους επιτρόπους οπού έκαμε. Και ούτως απεκεφαλίσθη ο τρισμακάριος Μένιγνος. Εφάνη δε εις τους παρεστώτας ένα θαύμα εξάισιον. Είδον γαρ αυτοί ωσάν μία τρυγόνα καθαράν, οπού ευγήκεν από το στόμα του Μάρτυρος, η οποία επέταξεν εις τον Ουρανό. Όταν κατεπλάγησαν άπαντες και έλεγον, μέγας είναι αληθώς ο του Μενίγνου Θεός. Από δε την βοήν του λαού, εσείσθη όλη η πόλις, ώστε οπού και ο ανθύπατος εδειλίασεν. Αφ' ου δε έμαθε την αιτίαν της βοής, είπεν. Άφετε αυτόν άταφον, να ιδούμεν, ανίσως ο Θεός του θάψη αυτόν. Όταν επαράστησε στρατιώτας διά να φυλάττουν το άγιον λείψανον. Τότε διά νυκτός ελθόντες οι αδελφοί του Αγίου, εις καιρόν οπού οι φύλακες εκοιμώντο, επήραν το λείψανον, φθάσαντες δε εις τον τόπον, όπου ο Άγιος επόθει διά να ενταφιασθή, εκεί απεκοιμήθησαν. Τότε ο Άγιος εφάνη εις ένα αδελφόν, και του είπεν. Αδελφέ, εσείς σπουδάζοντες διά να πάρετε ογλίγωρα το λείψανόν μου, αλησμονήσετε και δεν επήρετε την κεφαλήν μου, διά μέσου της οποίας ωμολόγησα τον Χριστόν. Εξυπνίσας δε ο αδελφός, εδιηγήθη το όραμα εις τους άλλους. Όταν γυρίσας οπίσω, δεν ήξευρε τι να κάμη. Επειδή και ήτον νύκτα βαθεία και σκοτεινή. Πηγαίνωντας δε κοντά εις τον τόπον, ω του θαύματος! βλέπει ένα άστρον, οπού έλαμπεν επάνω εις την κεφαλήν του Μάρτυρος. Όταν πέρνωντας αυτήν, εγύρισε μετά χαράς εις τους αδελφούς. Εις καιρόν δε οπού οι αδελφοί ήθελον να υπάγουν μακρύτερα διά να ενταφιάσουν το λείψανον, εφάνη ο Άγιος και επρόσταξεν αυτούς να το ενταφιάσουν εκεί, όπου ευρίσκοντο, εις δόξαν του αληθινού Θεού ημών.

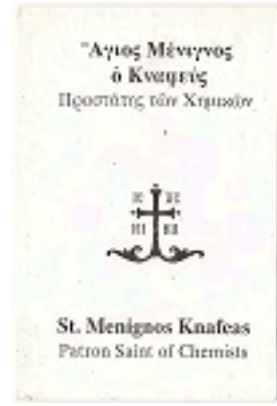
Αγιογραφίες / Φωτογραφίες

Άγιος Μένιγνος ο κναφέας

Άγιος Μένιγνος ο κναφέας

Άγιος Μένιγνος ο κναφέας

Παραπομπές

1. [ΠΗΓΗ ΖΩΗΣ - ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΣΤΟ INTERNET](#)
2. [Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου Συναξαριστής των δώδεκα μηνών του ενιαυτού](#)
3. [ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ - ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ](#)
4. [ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ](#)